

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 893: Bằng Không, Trụ Pháp Phát Tâm, Trụ Pháp Tu Hành, Thì Phật Pháp Cũng Chẳng Phải Là Phật Pháp, Huống Hồ Là Hết Thấy Các Pháp

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 076)

Chuyên ngữ: Tịch Minh

【Bằng không, trụ pháp phát tâm, trụ pháp tu hành, thì Phật pháp cũng chẳng phải là Phật pháp, huống hồ là hết thấy các pháp.】

Hai câu này các đồng tu phải ghi nhớ, hãy ghi nhớ thật kỹ càng. Ngày nay chúng ta tu hành, vì sao công phu lại chẳng đắc lực? Chính là vì mắc phải căn bệnh này: “Trụ pháp phát tâm, trụ pháp tu hành”, ở tám chữ này đây. Bất luận là tại gia hay xuất gia, quý vị tu học cực khổ đến như vậy, học thật đáng thương đến thế, nguyên nhân là ở đâu? Tám chữ này đã chỉ ra một cách rành rẽ, rõ ràng. Là do quý vị không hiểu được đạo lý của “vô trụ”, quý vị chẳng thấu hiểu được sự thật của “vô trụ”. Trụ là gì? Là chấp trước. Phát tâm rồi, phát cái tâm độ chúng sanh, thì lại chấp trước vào cái tâm độ chúng sanh; tu hành thì lại chấp trước vào sự tu hành. Thế nên đâu có tu tốt đến mấy đi nữa, quả báo mà quý vị nhận được cũng chỉ là phước báo hữu lậu trong lục đạo luân hồi mà thôi. “Ta” đoạn ác tu thiện, “ta” xả mình vì người, thế là ta đã chấp tướng (trước tướng). Ai làm những việc đó? Là “ta” làm, “ta” tu hành, “ta” độ chúng sanh, “ta” phát đại tâm; cái “ngã” ấy hãy còn chưa quên mất, ngã kiến, ngã tướng hãy còn đầy đây, đây chính là “trụ pháp”. Đến khi nào quý vị có thể quên đi cái “ta” này, thì quý vị liền tương ưng với Kim Cang Bát Nhã. Trong từng tâm niệm mà vẫn còn cái “ta” tồn tại, thì liền chẳng tương ưng, hoàn toàn trái ngược với Kim Cang Bát Nhã. Hai câu nói này phải ghi nhớ cho thật kỹ: Trụ pháp phát tâm, trụ pháp tu hành, thì những gì quý vị đang làm đều chẳng phải là Phật pháp. Quý vị học Phật mà đều chẳng phải là Phật pháp, vậy huống hồ là hết thấy các pháp khác? Từ chỗ này mới thể hội được tầm quan trọng của hai câu “Ứng vô sở trụ, nhi

sanh kỳ tâm” (Nên không trụ vào đâu, mà sanh tâm ấy), đây chính là cương lĩnh.

Vô trụ, nếu dùng ngôn ngữ hiện đại để nói cho dễ hiểu hơn một chút thì chính là “vô điều kiện”. Tôi giúp đỡ hết thầy chúng sanh tuyệt đối chẳng có bất kỳ điều kiện nào. Có điều kiện thì là phàm phu, vô điều kiện thì đây mới là học Phật, mới là Phật Bồ Tát. Điều mà Phật dạy tâm là “Vô duyên đại từ, đồng thể đại bi”, làm gì có điều kiện nào chứ? Người thế gian khởi tâm động niệm đều là muốn bàn chuyện điều kiện. Bàn luận điều kiện, vậy thì việc quý vị học Phật, niệm Phật, tu hành, hết thầy đều là trụ pháp tu hành, trụ pháp phát tâm; xin thưa với quý vị, quý vị vẫn chỉ là một kẻ phàm phu mà thôi. Những lời này chúng ta đã nghe nhiều rồi, cũng đã xem qua nhiều rồi, thế nhưng hễ bước ra khỏi giảng đường thì lại vẫn tiếp tục “trụ pháp”, nguyên nhân vì đâu? Là vì những tập khí, những căn bệnh cũ sửa không nổi. Ở ngay tại đây ngồi nghe, nhìn thấy quý vị gật đầu, dường như cũng có đôi chút giác ngộ, nhưng hễ bước ra khỏi cửa là liền quên bẵng đi, căn bệnh cũ lại tái phát, như thế thì chẳng được rồi. Cho nên Thế Tôn giảng kinh suốt bốn mươi chín năm, bốn mươi chín năm ngày ngày đều khuyên bảo quý vị huân tập, hy vọng làm cho tập khí, căn bệnh cũ của quý vị ngày một xa lạ phai nhạt, đem những đạo lý Phật giảng mà trước đây quý vị chưa từng nghĩ tới, từ từ làm cho quen thuộc. Đem cái xa lạ biến thành cái quen thuộc, đem cái quen thuộc (tập khí) biến thành cái xa lạ, thì quý vị liền thành công. Nhất định phải tự mình thiết thực nỗ lực phấn đấu. Người hiện nay so với người xưa thì quả thật là có phước báo hơn rất nhiều. Người thời xưa muốn nghe kinh thì phải có pháp sư giảng kinh, họ mới có thể ngày ngày được nghe; nếu không có pháp sư giảng kinh thì họ biết đi đâu để nghe? Ngày nay đâu không có pháp sư cũng được, nghe băng ghi âm, xem băng ghi hình, quý vị có thể mỗi ngày đều huân tu không gián đoạn. Điều này nói lên tầm quan trọng của việc đọc kinh và nghe kinh, mỗi ngày ít nhất cần phải dùng đến hai tiếng đồng hồ. Không có pháp sư giảng kinh, thì về nhà nghe băng ghi âm, xem băng ghi hình. Ba ngày mà không nghe, thì bao nhiêu tật xấu cũ của quý vị thấy đều hiển lộ ra hết. Mỗi ngày nghe hai giờ đồng hồ, thì phải nghe trong bao lâu? Có lẽ phải nghe mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm, thì quý vị mới từ từ giác ngộ, mới có thể xoay chuyển lại được. Việc này chẳng thể nóng vội, dục tốc tắc bất đạt, bởi vì cội rễ của căn bệnh đã quá sâu dày rồi. Căn bệnh và tập khí từ vô lượng kiếp đến nay, làm sao có chuyện trong chốc lát mà có thể xoay chuyển lại ngay được, chẳng có đơn giản như vậy đâu! Đây là niềm mong mỏi đối với các

đồng tu, phải thật tinh tế dùng tâm mà thể hội, ghi nhớ cho thật vững vàng, và y giáo phụng hành.